

Sygn. akt II W 1411/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Płock, 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant: sekr. sąd. Monika Sieklucka

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu 30 stycznia 2018 roku sprawy przeciwko **K. S., synowi J. i B. z domu R., urodzonemu (...) w P.,** obwinionemu o to, że:

będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem MM3 Sp. z o.o. z siedzibą ul. (...), (...)-(...) P. w dniu 28.09.2016 r. nie wyposażył kierowcy A. G. w wypis z zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne,

tj. o wykroczenie z art. 92 ust. 3 i ust. 4 w zw. z lp. 1.1 załącznika nr 2 ustawy z 06.09.2001r. o transporcie drogowym

ORZEKA:

1. obwinionego K. S. uznaje za winnego tego, że będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem MM3 Sp. z o.o. z siedzibą ul. (...), (...)-(...) P. w dniu 28.09.2016 r. nie wyposażył kierowcy A. G. w wypis z zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne, czym nieumyślnie naruszył warunki przewozu drogowego, co stanowi wykroczenie z art. 92 ust. 3 i ust. 4 w zw. z lp. 1.1 załącznika nr 2 ustawy z 06.09.2001r. o transporcie drogowym, zaś na podstawie art. 39§1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

2. zasądza od obwinionego K. S. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych oraz 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

Sygn. Akt II W 1411/17

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd ustalił następujący stan faktyczny:

28 września 2016r. funkcjonariusze Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w R. dokonali kontroli drogowej pojazdu ciężarowego V. o nr rej. (...), kierowanego przez A. G.. Pojazd załadowany był transformatorem, który przewożony był przez pracownika formy MM3 Sp. z o.o. z siedzibą w P. w związku wykonywanym przez tą spółkę zleceniem modernizacji stacji transformatorowej na zlecenie (...) S.A. Inspektorzy ujawnili, że kierowca nie posiadał wypisu zaświadczenia o wykonywaniu przewozu na potrzeby własne (vide protokół kontroli k. 1-3, dokument przewozu k. 7).

Osobą zarządzającą w MM3 Sp. z o.o. był w tym czasie K. S. – jako prezes jednoosobowego zarządu spółki (vide informacja z rejestru przedsiębiorców k. 4-5). W przedsiębiorstwie tym nie było wyznaczonej personalnie osoby zarządzającej transportem, nikt też w imieniu spółki nie uzyskał od właściwego organu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej – takie zostało wydane przez Prezydenta Miasta P. dopiero po powyższej kontroli w dniu 29.09.2016r. (vide wyjaśnienia obwinionego k. 91 oraz zaświadczenie k. 16). Natomiast pojazd V. był użytkowany przez MM3 Sp. z o.o. na podstawie umowy leasingu (vide k. 10v-12).

Powyższy stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości, wynika on jednoznacznie z wyjaśnień obwinionego oraz z przytoczonych dokumentów zgromadzonych przez oskarżyciela.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 33 ustawy o transporcie drogowym przewozy drogowe na potrzeby własne mogą być wykonywane po uzyskaniu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej. Z kolei przewóz na potrzeby własne – zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy – oznacza każdy przejazd pojazdu po drogach publicznych z pasażerami lub bez, załadowanego lub bez ładunku, przeznaczonego do nieodpłatnego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego osób lub rzeczy, wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej, spełniający łącznie następujące warunki:

- a) pojazdy samochodowe używane do przewozu są prowadzone przez przedsiębiorcę lub jego pracowników,
- b) przedsiębiorca legitymuje się tytułem prawnym do dysponowania pojazdami samochodowymi,
- c) w przypadku przejazdu pojazdu załadowanego - rzeczy przewożone są własnością przedsiębiorcy lub zostały przez niego sprzedane, kupione, wynajęte, wdzierżawione, wyprodukowane, wydobyte, przetworzone lub naprawione albo celem przejazdu jest przewóz osób lub rzeczy z przedsiębiorstwa lub do przedsiębiorstwa na jego własne potrzeby, a także przewóz pracowników i ich rodzin,
- d) nie jest przewozem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych.

Wziąwszy więc pod uwagę powyższe przepisy, stwierdzić należy stanowczo, że przewóz transformatora wykonywany w dniu 28.09.2016r. był przewozem na potrzeby własne. Spółka MM3 posiadała tytuł do użytkowania pojazdu – była leasingobiorcą, a kierował pojazdem pracownik spółki. Ponadto przewożony był transformator, którym spółka dysponowała na potrzeby wykonywanych prac remontowo-modernizacyjnych. Zatem wymagane było posiadanie przez spółkę wskazanego wyżej zaświadczenia wydanego przez właściwego starostę.

Zgodnie natomiast z art. 92 ust.3 ustawy o transporcie drogowym, osoba zarządzająca przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego albo dopuściła, chociażby nieumyślnie, do powstania takich naruszeń, podlega karze grzywny w wysokości do 2000 złotych. Wykaz poszczególnych penalizowanych naruszeń oraz wysokość grzywien określa załącznik nr 2 do ustawy, w którym wskazano, iż niewyposażenie kierowcy w wypis z zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne podlega grzywnie 2000 zł (lp. 1.1 załącznika).

W tym stanie rzeczy sąd uznał, że obwiniony K. S. popełnił wykroczenie z art. 92 ust. 2 i 4 ustawy o transporcie drogowym, nie wyposażając kierowcy w wypis wymaganego zaświadczenia. Nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości. To obwiniony był w tym czasie osobą faktycznie zarządzającą przedsiębiorstwem, a nie w było w spółce innej osoby wyznaczonej do zarządzania transportem. Zatem do obowiązków obwinionego należało zarządzanie transportem, a co za tym idzie uzyskanie zaświadczenia o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne oraz wyposażenie kierowcy w jego wypis. Temu obowiązkowi obwiniony jednak nie sprostał. Sąd uznał przy tym, że obwiniony popełnił wykroczenie nieumyślnie, albowiem zgodnie z art. 6§2 kw nie miał zamiaru jego popełnienia, popełnił je jednak na skutek niezachowania należytej staranności przy prowadzeniu spraw przedsiębiorstwa. Obwiniony nie miał świadomości, że musi takie zaświadczenie uzyskać, chociaż w ocenie sądu mógł taką konieczność przewidzieć zapoznając się z przepisami ustawy o transporcie drogowym – dopuścił się zatem w tym zakresie niedbalstwa.

Okoliczności popełnienia wykroczenia są oczywiste. Wziąwszy jednak pod uwagę, iż powyższe naruszenie było jedynym, jakiego obwiniony się dopuścił, w następnym dniu po kontroli obwiniony naprawił swoje niedopatrzenie i

uzyskał zaświadczenie o wykonywaniu przewozów na potrzeby własne oraz to, że na spółkę nałożono karę pieniężną w wysokości 8000 zł, która została uiszczona (vide k. 78-87), sąd uznał, że zachodzą okoliczności szczególne, pozwalające na odstąpienie od wymierzenia kary. Obwiniony jest jedynym udziałowcem spółki, więc i tak kara administracyjna bezpośrednio dotyka jego sytuacji majątkowej. Sąd uznał więc nakładanie kolejnej kary o charakterze finansowym za niecelowe – wytknięcie obwinionemu powyższego naruszenia przepisów dotyczących wykonywania przewozu drogowego i wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej odniosło już pożądaną skuteczną postać uzyskania zaświadczenia, którym spółka obwinionego winna była dysponować. Obwiniony z pewnością już tą dotkliwą dla firmy finansowo nauzkę zapamięta na długo i będzie starannie wypełniał swoje obowiązki w zakresie nadzoru nad transportem w swojej spółce. Z tych powodów od wymierzenia kary odstąpiono na podstawie art. 39§1 kw.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 118 kpw i art. 119§1 kpw. Zryczałtowane wydatki postępowania ustalono na 120 zł – zgodnie z §2 oraz §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.12.2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Natomiast opłatę ustalono na 30 zł stosownie do art. 5 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził powyższe koszty na rzecz Skarbu Państwa, nie znajdując podstaw do zwolnienia obwinionego od ich uiszczenia.